

Arrest

nr. 236 648 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 20 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.2.1. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch betwist niet dat zijn kennis over M. T. beperkt is. Hij poogt dit te vergoelijken door onder meer te betogen dat hij op geen enkel ogenblik enige noodzaak voelde om zich in detail te informeren, geen empathie voelt voor voormelde heer en dat hij enkel geïnteresseerd was in zijn eigen leven en dat van zijn familie. Tevens klampt hij zich vast aan de door de commissaris-generaal niet betwiste bedreiging. De Raad kan verzoeker niet volgen in de mate dat hij voorhoudt dat zijn beperkte kennis geen invloed heeft.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Dat het bevreemdend voorkomt dat verzoeker slechts een beperkte kennis bezat, wordt versterkt doordat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft na de bestreden beslissing wel naar de huidige situatie te hebben gevraagd bij zijn moeder en hij plots de kennis deelt dat M. T. vrij is sedert 2010. Daar het gaat om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van verzoeker reeds voorheen een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht in de informatie die zijn moeder te bieden had.

Wat de brand in de woning in augustus 2003 betreft, komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen. Dat geen causaal verband blijkt tussen de naamsverandering en het afbranden van het huis, wordt niet weerlegd door verzoeker die niet verder komt dan deze vaststelling op de korrel te nemen. Hij weerlegt met zijn kritiek en zijn herhalend betoog het besluit van de commissaris-generaal op dit punt – dat verzoeker enkel uit zijn verklaring dat zij niet weten wat de brand veroorzaakten afleidt dat M. een hand in de brand zou hebben gehad, niet ernstig is – niet.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat de problemen die verzoeker kende met M. allerm minst actueel zijn, daar zij dateren van 1994 en 1999. Door te verwijzen naar de brand en naamsverandering die recenter zijn, kan verzoeker, gelet op het voorgaande, niet overtuigen. Bovendien stelt de Raad vast dat zelfs al zouden deze in verband staan met de problemen met M. dan nog dateren deze van 2003 en 2005 en zijn bijgevolg evenmin actueel te noemen. Verzoeker tracht zich vervolgens te beroepen op de vertrekdata van zijn ouders, broers en van zichzelf. Waar verzoeker het gebrek aan documenten van de aanvragen in 2010 in de schoenen van de commissaris-generaal tracht te schuiven, wijst de Raad er vooreerst op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Daarnaast wijzigt dit hoe dan ook niets aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker van mei 2014 tot juli 2016 opnieuw in het Verenigd Koninkrijk verbleef, er geen verzoek om internationale bescherming indiende, evenmin als in Nederland in 2016 en in Hongarije in 2017. Verzoeker betwist met andere woorden niet dat hij naar verschillende landen reisde. Verzoeker tracht dit goed te praten door te stellen dat het voor hem voldoende was om veilig te zijn en dat hij de indruk had dat zijn problemen niet in aanmerking kwamen voor asiel in het Verenigd Koninkrijk. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat deze houding niet strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij 'kiest' waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dezelfde vaststelling dringt zich eveneens op wat betreft de houding van de ouders van verzoeker die geen aanvraag om bescherming hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk en zijn teruggekeerd.

Doorheen verzoekers verschoningspogingen op voormeld punt en wat betref de overige motieven van de bestreden beslissing, onder meer betreffende de situatie in Nederland en Italië, de situatie en het verblijf van zijn ouders en andere familieleden in Albanië en de financiële middelen, komt verzoeker in wezen wederom niet verder dan het opnieuw verwijzen naar zijn verklaringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal waarmee verzoeker er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen.

Een algemene verwijzing naar het bestaan van bloedwraak in Albanië volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming bestaat. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

3.2.2. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat verzoeker in Albanië nooit een beroep heeft gedaan op de daar aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verzoeker zijn huidige stellingen, dat het zinloos zou zijn een verzoek tot bescherming in te dienen bij zijn nationale autoriteiten en dat er sprake is van corruptie en inefficiëntie, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stellingen berusten niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en missen dan ook grondslag en ernst. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Dat zijn ouders beroep deden op de Albanese autoriteiten, onthet verzoeker niet van de mogelijkheid om bescherming te vragen bij de Albanese autoriteiten, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt. Bovendien stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat het gebrek hieraan en aangezien voormeld beroep op de Albanese autoriteiten reeds dateert van 1999, verzoeker zijn houding wederom niet overeenstemt met zijn actuele vrees. Verzoeker ontkent, noch weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen zijn persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij, bij gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, geen gebruik maakte van andere mogelijkheden zoals het aankloppen bij een advocaat of organisatie. De huidige stelling in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Integendeel, verzoeker gaf zelf aan dat hij bij een terugkeer naar Albanië wel degelijk een beroep kan doen op de autoriteiten om de problemen met M. op te lossen (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 17). Dat de Albanese autoriteiten verzoeker en/of diens familie met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus allerminst aangetoond. De commissaris-generaal besluit tevens terecht dat dit het nalaten van verzoeker om in Albanië bescherming aan te vragen op geen enkele manier kan vergoelijken. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker kan dit dan ook niet verdraaien in zijn voordeel.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de motieven van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.2.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 20 mei 2020 voert verzoekende partij allereerst aan dat, door voormeld machtenbesluit, zijn toegang tot de rechter en zijn rechten van verdediging worden beperkt (miskenning van de artikelen 6 en 13 EVRM), terwijl hij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Verzoekende partij volhardt in haar vraag om gehoord te worden en meent dat de problematiek van Covid-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Verzoekende partij meent dat het uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Immers, alle partijen die voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd hebben om gehoord te worden, waaronder ook verzoekende partij, werden uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke

werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij kunnen niet garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit geenszins beknot.

3.2. Verzoekende partij voert verder aan *“Dat hij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de bijzonder beperkte analyse, die niet in concreto antwoordt op zijn verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen. Inderdaad, verzoekende partij had in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van de CGVS weerlegt. Verzoekende partij meent dat de voorafgaandelijke beschikking geenszins een antwoord biedt op deze kritieken en opmerkingen en dan ook in geen geval gevolgd kan worden.”*

Verzoekende partij stelt te volharden in de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift. Zij benadrukt dat niet betwijfeld wordt dat haar moeder de rechter was die M.T. veroordeelde, noch aan het feit dat zij bedreigd werd en houdt voor dat aan het conflict met M.T. zoals zij het voorstelt onterecht geen geloof wordt gehecht. Ze herneemt hiertoe summier de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en volhardt in haar relaas.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar kritiek dat voornoemde beschikking geen antwoord biedt op de in haar verzoekschrift aangevoerde grieven waarvan zij aangeeft dat deze de verschillende motieven van het CGVS weerlegt.

Dient benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

In voornoemde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet lijkt aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. De beschikking van 2 april 2020 motiveert als volgt:

“(…) 3.2.1. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch betwist niet dat zijn kennis over M. T. beperkt is. Hij poogt dit te vergoelijken door onder meer te betogen dat hij op geen enkel ogenblik enige noodzaak voelde om zich in detail te informeren, geen empathie voelt voor voormelde heer en dat hij enkel geïnteresseerd was in zijn eigen leven en dat van zijn familie. Tevens klampt hij zich vast aan de door de commissaris-generaal niet betwiste bedreiging. De Raad kan verzoeker niet volgen in de mate dat hij voorhoudt dat zijn beperkte kennis geen invloed heeft. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Dat het bevreemdend voorkomt dat verzoeker slechts een beperkte kennis bezat, wordt versterkt doordat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft na de bestreden beslissing wel naar de huidige situatie te hebben gevraagd bij zijn moeder en hij plots de kennis deelt dat M. T. vrij is sedert 2010.

Daar het gaat om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van verzoeker reeds voorheen een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht in de informatie die zijn moeder te bieden had.

Wat de brand in de woning in augustus 2003 betreft, komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen. Dat geen causaal verband blijkt tussen de naamsverandering en het afbranden van het huis, wordt niet weerlegd door verzoeker die niet verder komt dan deze vaststelling op de korrel te nemen. Hij weerlegt met zijn kritiek en zijn herhalend betoog het besluit van de commissaris-generaal op dit punt – dat verzoeker enkel uit zijn verklaring dat zij niet weten wat de brand veroorzaakten afleidt dat M. een hand in de brand zou hebben gehad, niet ernstig is – niet.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat de problemen die verzoeker kende met M. allerm minst actueel zijn, daar zij dateren van 1994 en 1999. Door te verwijzen naar de brand en naamsverandering die recenter zijn, kan verzoeker, gelet op het voorgaande, niet overtuigen. Bovendien stelt de Raad vast dat zelfs al zouden deze in verband staan met de problemen met M. dan nog dateren deze van 2003 en 2005 en zijn bijgevolg evenmin actueel te noemen. Verzoeker tracht zich vervolgens te beroepen op de vertrekdata van zijn ouders, broers en van zichzelf. Waar verzoeker het gebrek aan documenten van de aanvragen in 2010 in de schoenen van de commissaris-generaal tracht te schuiven, wijst de Raad er vooreerst op dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Daarnaast wijzigt dit hoe dan ook niets aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker van mei 2014 tot juli 2016 opnieuw in het Verenigd Koninkrijk verbleef, er geen verzoek om internationale bescherming indiende, evenmin als in Nederland in 2016 en in Hongarije in 2017. Verzoeker betwist met andere woorden niet dat hij naar verschillende landen reisde. Verzoeker tracht dit goed te praten door te stellen dat het voor hem voldoende was om veilig te zijn en dat hij de indruk had dat zijn problemen niet in aanmerking kwamen voor asiel in het Verenigd Koninkrijk. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat deze houding niet strookt met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij 'kiest' waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dezelfde vaststelling dringt zich eveneens op wat betreft de houding van de ouders van verzoeker die geen aanvraag om bescherming hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk en zijn teruggekeerd.

Doorheen verzoekers verschoningspogingen op voormeld punt en wat betref de overige motieven van de bestreden beslissing, onder meer betreffende de situatie in Nederland en Italië, de situatie en het verblijf van zijn ouders en andere familieleden in Albanië en de financiële middelen, komt verzoeker in wezen wederom niet verder dan het opnieuw verwijzen naar zijn verklaringen en het bekritisieren van de vaststellingen van de commissaris-generaal waarmee verzoeker er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen.

Een algemene verwijzing naar het bestaan van bloedwraak in Albanië volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

3.2.2. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat verzoeker in Albanië nooit een beroep heeft gedaan op de daar aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verzoeker zijn huidige stellingen, dat het zinloos zou zijn een verzoek tot bescherming in te dienen bij zijn nationale autoriteiten en dat er sprake is van corruptie en inefficiëntie, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stellingen berusten niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en missen dan ook grondslag en ernst. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Dat zijn ouders beroep deden op de Albanese autoriteiten, ontheft verzoeker niet van de mogelijkheid om bescherming te vragen bij de Albanese autoriteiten, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt. Bovendien stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat het gebrek hieraan en aangezien voormeld beroep op de Albanese autoriteiten reeds dateert van 1999, verzoeker zijn houding wederom niet overeenstemt met zijn actuele vrees. Verzoeker ontkent, noch weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen zijn persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij, bij gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, geen gebruik maakte van andere mogelijkheden zoals het aankloppen bij een advocaat of organisatie. De huidige stelling in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Integendeel, verzoeker gaf zelf aan dat hij bij een terugkeer naar Albanië wel degelijk een beroep kan doen op de autoriteiten om de problemen met M. op te lossen (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 17). Dat de Albanese autoriteiten verzoeker en/of diens familie met betrekking tot hun verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus allerm minst aangetoond. De commissaris-generaal besluit tevens terecht dat dit het nalaten van verzoeker om in Albanië bescherming aan te vragen op geen enkele manier kan vergoelijken. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoeker kan dit dan ook niet verdraaien in zijn voordeel.

In zoverre verzoeker een selectieve lezing houdt van de motieven van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.2.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Met het summier hernemen en benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS